

Bosuiljongen in het Beatrixpark

De uiltjes op 4 mei 2007.

In 2007 was er een succesvol broedgeval van de bosuil in het Beatrixpark. Drie uiltjes uit een nest van vier werden grootgebracht. Het was mogelijk de ontwikkeling van de uilen goed te volgen. Hier volgt een verslag van de belevenissen.

Al eerder hebben bosuilen in het Beatrixpark gebroed. In 2005 groeiden drie bosuilen voorspoedig op. Het eerste uiltje werd op 13 maart 2005 ontdekt in een kale loofboom. Het was een net uitgevlogen uilskuiken. Als we bedenken dat het uitvliegen al kan plaatsvinden op de dertigste dag na het uitkomen van het ei en dat het broeden 28 tot 30 dagen duurt, dan was dit jong op 11 februari uit het ei gekropen en het ei op 12 januari gelegd. Dit is normaal voor bosuilen. In steden begint de broedtijd van de bosuil vaak al eind december. Er is één broedsel per jaar en er worden, afhankelijk van het voedselaanbod, één tot vijf eieren gelegd. Een bosuil is na één jaar volwassen en kan dan voor nageslacht zorgen, maar meestal gebeurt dat pas in het tweede of derde jaar. Een bosuilenpaar wordt voor het leven gevormd en blijft aanwezig in hetzelfde territorium, dat tegen indringers wordt beschermd.

Twee uiltjes op 23 mei 2007.

In 2006 werden ondanks intensief speurwerk geen jonge uilen waargenomen. Wel vloog op 8 april 2006 's avonds een jonge bosuil de Prinses Irenebuurt in en sindsdien leeft de nare gedachte dat in 2006 een broedgeval in het park is gemist. In 2007 kon deze schade ruimschoots worden ingehaald.

Op 20 november 2006 werd gezien dat een paartje bosuil elkaar kopjes gaf. Een zeldzame waarneming en een goed voorteken. Op zondagmiddag 25 maart 2007 werd het nest ontdekt. Het wijfje bosuil schrok hier zo van dat ze wegvloog van het nest en hoog in een els ging zitten. Binnen een mum van tijd waren er zes zwarte kraaien om haar heen en twee buizerds die op enkele meters afstand in de dunne elzentakken houvast zochten. De belagers hielden het echter bij schreeuwen en kijken. Ze durfden de grote uil geen haar

te krenken. De uil is na korte tijd weer teruggegaan naar het nest, waar, als we terugrekenen, jongen van slechts enkele dagen oud alleen waren gelaten.

Op 21 april zijn in ieder geval twee jonge uilen uitgevlogen. Waarschijnlijk volgden één of twee dagen later de andere twee. Op 29 april waren er namelijk maar liefst vier jonge uilen te zien. De uiltjes verbleven overdag meestal hoog in een populier. De grote moederuil verbleef overdag op korte afstand, ook in een populier. Waar het mannetje verbleef, is onduidelijk. Dit broedgeval was ongeveer anderhalve maand later dan dat van 2005. De bomen waren al goed in blad en de jongen vliegvlug en daardoor niet makkelijk te lokaliseren. De uiltjes hadden onder andere rat op het menu staan: op 30 april trachtte één van de uiltjes het achterreind (inclusief staart) van een volwassen rat naar binnen te werken. Dit lukte niet.

's Avonds deden de uiltjes hun vlieg-oefeningen. Gevaarlijk, want het park kent brede singels. Maar het was voor in ieder geval drie uiltjes geen probleem de overkant van het water te bereiken. Op 4 mei miste één van de uiltjes een tak en kwam op het gras terecht, waar het rustig bleef zitten. Een ladder halen om het uiltje terug in een boom te zetten was niet nodig, want het uiltje slaagde er zelf in om vanaf de grond op te vliegen.

Het is bekend dat uilen vanaf 40 à 45 dagen oud zeer acceptabel kunnen vliegen. De uil die op de grond terecht was gekomen was waarschijnlijk 42 dagen oud. Op 6 mei werden voor het laatst alle vier de uiltjes gezien, later nog maar drie. Waar het vierde uiltje is gebleven, blijft een raadsel.

Het was de gehele maand april en de eerste week van mei uitzonderlijk droog. Geen spatje regen. Tot 7 mei, toen 's avonds een flinke bui losbarstte. De uiltjes werden nat, een nieuwe ervaring. Eén van de uiltjes

Drie uiltjes op 30 mei 2007.

kieperde bij een vliegpoping - zwaar van de regen - in een dichte struik naast het pad. Het lukte door de duisternis niet om de uil terug te vinden, maar hopelijk heeft hij zich weten te redden.

Verschillende malen is waargenomen dat een volwassen bosuil in de buurt van de jongen kwam, tweemaal met prooi, de eerste keer een klein knaagdier en de tweede keer een forse rat. De volwassen uil gedroeg zich absoluut niet agressief, maar hield wel afstand en waarschuwde de jongen met een alarmerende roep. Zwarte kraaien die op de uil afkwamen werden wel weggejaagd. Bosuilen kunnen agressief zijn tegen mensen wanneer ze jongen hebben. Dit verschilt echter enorm: de ene uil zal nooit een mens aanvallen, de ander wel.

De jonge uilen waren niet bang aangelegd. Naarmate ze groter werden kwamen ze 's avonds dicht bij de grond. Meestal observeerden ze de omgeving vanaf een lage tak en vlogen ze daarna op de grond om aan iets - een takje of dennenappel - te knagen. Het was in deze periode dat de uiltjes individueel herkenbaar werden. De grootste twee kregen de namen Grijsje en Bruintje. Deze uiltjes waren erg aan elkaar gehecht en zaten vaak naast elkaar op een tak. Grijsje was de grootste en de oudste; een zeer nieuwsgierig uiltje. Bruintje was wat schuwer, dit uiltje had een mooie bruine gezichtssluijer. Het derde jong heette Kleintje. Deze kleinste (en jongste) van de drie had ook een bruine gezichtssluijer.

Er is niet veel bekendheid gegeven aan de aanwezigheid van de jonge uilen om een te grote toeloop en mogelijke verstoring te voorkomen. Wel is er melding van gemaakt op onze website en via het Amsterdams VogelNet. Toch hebben veel mensen van het schouwspel van de vliegende jonge bosuilen kunnen genieten. Het nieuws verspreidde zich door het park als een lopend vuurtje.

Ook tijdens de vogelexcursie van 13 mei waren de drie jonge uilen te zien. 's Avonds kwamen ze regelmatig naar de rand van het pad. Soms landden ze op enkele meters

afstand. Ook waren ze af en toe te zien op de schutting van de kastanjering of op een bankje. Een toevallige voorbijganger, die met de fiets was, schertste: "als een uil op mijn fiets gaat zitten, moet je er een foto van maken". En één van de uilen, Grijsje, ging even later inderdaad op het stuur van zijn fiets zitten.

In de omgeving waar de uiltjes verbleven was een sloot met kroos. Zeker twee uiltjes hebben daarmee - op 21 mei - kennis gemaakt, maar ze slaagden er gelukkig in weer op de kant te komen. Op een zaterdagavond - 26 mei - was er een egel aan het rondsuffelen. De uiltjes hadden hiervoor grote belangstelling en tuurden naar beneden om het diertje te volgen. Maar daar bleef het bij. Die avond had Grijsje een regenworm te pakken; de eerste waarneming van de vangst van een prooi. De literatuur vermeldt dat jonge bosuilen vanaf een leeftijd van 60 dagen zelf prooien kunnen vangen. De waarneming komt hiermee mooi overeen. Grijsje was toen 64 dagen oud. In deze periode van het jaar werd het omstreeks 22.00 uur te schemerig om de uilen nog goed te kunnen zien. Tegen die tijd vlogen de uilen ook meestal weg, naar het noordelijke deel van het park.

Op 16 juni vond ik een uitzonderlijk grote regenworm die ik op het pad heb gelegd op een plek waar Kleintje in een boom zat. Deze had dat al snel in de gaten en nam de worm in de snavel mee naar een tak om hem daar te verorberen. Mijn aanwezigheid stoorde de uil in het geheel niet.

Begin juni waren de uilen zover geruid dat ze op volwassen vogels gingen lijken. Naarmate de tijd vorderde, waren ze steeds minder bij elkaar te vinden. Uiterlijk op een leeftijd van 90 à 100 dagen worden de jongen uit het domein van de ouders verjaagd, als het moet zelfs met geweld. Dus vanaf 20 juni zou het voor onze uiltjes moeilijk worden. De laatste waarneming van een jonge uil was op 7 juli 2007. Hopelijk slagen de drie uiltjes erin om in de nabije omgeving een territorium te vestigen.

Frank Warendorf

Grijsje en Bruintje

Grijsje

Moeder bosuil